Subota, 29.08.2015.g.

Danas su mi nekoliko puta suze tekle niz lice "baš onako". Baš sam bio

radostan. Srce i duša su mi bili radosni, osmjeh na licu. A tu radost u srce

i dušu, taj osmjeh na lice, donijela mi je jedna draga sestra u vjeri

Blanka. Naša Blanka Vlašić.

Vrlo često se može na televiziji vidjeti sportaše kako se prekriže prije

natjecanja, često neki pogledaju u nebo i nešto promrmljaju u sebi. Svi ti

sportaši javno, više ili manje iskreno, pokazuju da im Bog nešto znači u

životu, da traže od njega pomoć u tome što ih čeka i za mu zahvaljuju za

ono što su postigli.

To mi je uvijek drago vidjeti, mada ponekad osjetim da neki to rade iz

čiste navike ili sebičnog poticaja, da nije baš iskreno. No, bolje i tako,

bolje da se bore sa tim ali da ne zaborave onoga koji ih je stvorio takvima

da mogu biti u nečemu puno bolji od drugi, pa će jednog dana i njihovo

srce postati čisto i iskreno.

Danas je na svjetskom prvenstvu u atletici, koje se održava u Kini, bilo

finale takmičenja žena u skoku u vis. Tu je bila i naša draga Blanka Vlašić.

Jest da je već prijašnjih godina ostvarila velike rezultate, bila svjetska

prvakinja. Ali tu je došla i starija i načeta zdravlja. Tokom ove godine

takmičila se tek na nekoliko natjecanja te jako čuvala kako bi na ovo

prvenstveno došla čim bolje pripremljena, s obzirom da joj ozljeda nije

dozvoljava više nastupa. Tako se nije ni znalo u kakvoj je formi. Bilo je

opće i upitno da li će se plasirati u finale, da li će uopće završiti

takmičenje. Detalje svega toga znala je samo Blanka i nekoliko dragih

ljudi oko nje. Mi ostali smo naravno očekivali da ako već ne bude prva, da

osvoji neku medalju.

Tako je počelo i takmičenje. Ništa posebno. Blanka je čak jednom rušila

drugu visinu ali ju potom preskočila i nastavila takmičenje.

Ja sam to pratio i vidio da se ona prije same pripreme na skakanje uvijek

prekriži. Pa sam se sjetio da sam negdje, prije godinu ili dvije, čuo ili

negdje pročitao da je draga Blanka doživjela veliko obraćenje, DA JE

GOSPODIN ISUS NA VELIKA VRATA UŠAO U NJEZIN ŽIVOT. Da

se obratila, ispovjedila, da redovno ide na svete mise.

I DA O TOME SVJEDOČI U JAVNOM ŽIVOTU GDJE SE KRETALA.

A prije svega toga, djelovala je dosta oholo, kao da s visoka gleda svijet

oko sebe. Nije mi baš zbog svega toga bila posebno draga. Poštivao sam

ju zbog njezinih rezultata ali to je bilo sve.

Pa sam tako, prisjetivši se toga, počeo malo pozornije pratiti ne samo

Blankino skakanje nego i ono što ona čini prije i poslije izvedenog skoka.

Da li u svemu tome ima istine i iskrenosti.

A Blanku kao da je nešto nosilo preko one visoke letvice iz skoka u skok.

Kada su njezine protivnice preskakale letvicu, često je to bilo dosta preko

letvice. Kada je Blanka preskočila svoje visine, uvijek je to nekako bilo

taman dovoljno da ona tu letvicu preskoči.

I nekako sam počeo osjećao da se nešto počelo nešto posebno događati.

Blanka je samo skakala pa je tako jednim skokom izjednačila svoj najbolji

skok u ovoj godini. Pa onda dva centimetra više.

A kada je preskočila letvicu na visini na kojoj sigurno osvaja medalju,

koju visinu već dugo nije preskočila, draga Blanka se poslije skoka bacila

na koljena, potekle su joj suze i visoko je digla ruke prema nebu i

mahanjem zahvaljivala svom Gospodinu gore na nebu.

SAMO NJEMU. ON JE ZA SVE BIO ZASLUŽAN.

A sve se to lijepo vidjelo na velikom ekranu na tom kineskom stadionu. A

putem malih ekrana i u cijelom svijetu.

KAKO JEDNA SPORTAŠICA ZA ONO ŠTO JE POSTIGLA

PONIZNO, NA KOLJENIMA, ZAHVALJUJE ONOME KOGA

SMATRA ZA SVE TO ZASLUŽNIM.

GOSPODINA BOGA TROJEDINOG, OCA, SINA I DUHA

SVETOGA.

Na kraju je draga Blanka bila druga. Ali kao da je bila prva. Kada je

skočila i zadnji skok, kada je shvatila da je gotovo i da je osvojila

medalju, počela je plakati i plakati. Bila je sva van sebe od sreće.

Gledajući je, i ja sam u sebi slavio Gospodina a suze su mi samo tekle i

tekle niz lice.

Poslije je draga Blanka, u intervjuu kojeg je dala odmah poslije završetka

svojeg takmičenja, rekla nekoliko prekrasnih rečenica. I nije se

ustručavala pred kamerom, za svu javnost, govoriti o tome koga smatra

jedino zaslužnim za svoj uspjeh. Evo i nekoliko njezinih misli i rečenica

koje sam ja upamtio od svega toga:

"BOG JE MILOSTIV… BOG USLIŠAVA MOLITVE … JA

NISAM ZA SVE OVO ZASLUŽNA I NISAM BILA SPREMNA

ZA MEDALJU … TO JE NEŠTO POSEBNO … TO JE BOŽJI

DAR …"

I još neke, nekome nesuvisle i nerazgovjetne rečenice. Ali meni

potpuno jasne.

JER TU MILOST, KADA OSJETIŠ DA JE GOSPODIN U TEBI

I U TVOJEM ŽIVOTU, JEDNOSTAVNO NE MOŽEŠ ODJEDNOM

OPISATI RIJEČIMA. RIJEČI TI SAMO NAVIRU ALI IH USTA

JEDNOSTAVNO NE MOGU SVE OBLIKOVATI I IZGOVORITI.

Dok je sve to govorila, dragoj Blanki su oči bile pune suza.

To se sve događalo na početku intervjua. Reporter ju je pokušao usmjeriti

prema tome da opiše sportski dio ovog svojeg uspjeha ali je to uspio tek

nakon minutu-dvije. Tada je i draga Blanka smirila malo svoje osjećaje i

pokušala nešto više reći o sportskom dijelu tog svojeg velikog uspjeha.

KAKO MI JE BILA SADA DRAGA TA DJEVOJKA! KOLIKO MI JE

SAMO SADA RADOSTI OSTAVILA U MOJEM SRCU I DUŠI.

Prošlo je i nekoliko sati od tog njezinog uspjeha, a meni je i dalje

smiješak na licu i radost u srcu.

Zato sam odlučio da ću o ovome posvjedočiti i svima drugima. Pa sam se

potrudio da pronađem nešto i o Blankinom obraćenju. U Glasu Koncila iz

2013.g. pronašao sam članak o tome. Tu ga dalje donosim u cijelosti

kako bi svima ponovno posvjedočio DA JE GOSPODIN OBRATIO I

UČVRSTIO U VJERI JOŠ JEDNOG SVOJEG VELIKOG SVJEDOKA.

Jer čvrsto vjerujem da će Blanka biti jedan veliki Božji svjedok u svijetu u

kojem se kreće.

BOŽE MOJ LJUBLJENI, BLAGOSLOVI U

SVEMU DRAGU BLANKU!

Evo i članka:

Svjedočanstvo Blanke Vlašić pred sudionicima katehetske

ljetne škole u Splitu »Postalo mi je jasno da put kojim

sam krenula ne vodi ničemu«

O sportskim uspjesima i medaljama najbolje hrvatske

atletičarke Blanke Vlašić zna gotovo cijeli svijet. Od niza

njezinih postignuća, svakako je najistaknutiji skok od 207 cm u

Stockholmu 2010. godine, kada je ostvarila drugi najbolji

rezultat svih vremena. No da je Blanka Vlašić osvjedočena

vjernica manje je poznato. Svjedočanstvo o svojim skokovima

ali i padovima u vjeri podijelila je s prepunom dvoranom

Nadbiskupskog sjemeništa u Splitu u sklopu programa

Katehetske ljetne škole, počevši svoji priču pozdravom »hvaljen

Isus i Marija«.

Njen odnos sa Crkvom razvodnio se, kako to nažalost obično s mladima danas biva, nakon krizme: svi odlasci u crkvu svedu se na krštenja, vjenčanja i sprovode, i kako Vlašić kaže, tu i tamo koju polnoćku. »Mene je sram koliko sam godina bila slijepa, a sram me i u ime svih mladih koji ne vide i ne osjećaju ono što im je pred očima«, kazala je Blanka Vlašić potvrdivši da je i za nju ozljeda bila životni okidač.

»On je bio uvijek tu, On me zvao, a ja sam ta koja sam okretala

glavu i nisam imala raspoloživo srce. Često bih zazvala Boga ali

to nije bilo onako kako treba, to nije bilo Tata, to nije bilo

Abba, nije bilo iz vjere da je On stvarno tu, na kraju svakog

dana, da Mu dođem, da Mu se izjadam, isplačem i pohvalim.

Nisam znala ni da je to Ljubav koja nikad ne razočara«, pričala

je Blanka kroz suze, ističući da je ta spoznaja danas za nju

najveće bogatstvo i dar.

Nakon operacije, za koju je mislila da će je spasiti, sve je krenulo nizbrdo, preko infekcija pa do novih bolova. Ustajala je, trenirala i spavala s boli. Poziv njezina prijatelja koji joj je rekao da je zapalio svijeću sv. Anti za njezino zdravlje, potaknuo ju je na jedan mali korak k Bogu. »Onda sam pomislila, možda bih i ja trebala ići sv. Anti. Nisam znala što ću moliti, ali sam odučila da ću svaki dan upaliti svijeću i stajati u crkvi pet5 minuta poslije treninga. Trajalo je to neka dva mjeseca, ali i dalje to nije bilo to, nisam osjećala ništa, samo sam dolazila, bila sam uporna. Međutim, klik se nije dogodio tada ali mislim da je to bila jedna mala priprema.« No bol nije

prolazila. Nije znala hoće li više ikada skakati, a život kakav je

poznavala i živjela postao je samo uspomena kojoj se rado

vraćala i to življenje u prošlosti bilo je uzrok njezinih duševnih

boli. Postala je zatvorena u sebe i ljuta na doktore i cijeli

svijet... »Jednostavno sam mislila da sam izgubila svoj identitet

zato što više nisam skakala. Izgubila sam ono što sam ja.

Smatrala sam da me definira moj rezultat i moj uspjeh i da sam

bez toga nitko i ništa. Izolirala sam se od svih i htjela biti sama.

Samo bih otišla na trening i vratila se doma spavat. Da sam bila

u psihijatra sigurno bi mi konstatirao klasičnu, debelu depresiju

koja je kulminirala jakom boli u prsima s kojom sam se jednog

dana probudila.«

Požalila se da ju je toliko stezalo da na trenutke nije mogla

disati te da je bol iz dana u dan bila jača. Kada je postala

neizdrživa, na treningu se na glas požalila i u tom trenutku

prišao joj je brat i počeo pričati o Bogu.

U to je vrijeme Blanka sa svojim najstarijim bratom, bivšim

košarkašem, bila u svađi i nisu razgovarali više od dva mjeseca.

Zbog toga nije znala da joj je brat, koji je također imao

zdravstvenih problema, u međuvremenu počeo ići u crkvu,

otvorio Bogu svoje srce i postao potpuno novi čovjek. »Ja sam

imala ispred sebe zid i mislila da on nije kompetentan pričati o

Bogu. Jednostavno nisam ga htjela čuti. No on je, odnosno Duh

Sveti preko njega, za pet minuta došao do mene i jednom

rečenicom razbio sve moje brane. Meni je u jednom trenutku

sve postalo jasno, da put kojim sam krenula ne vodi ničemu i da

je sva ta patnja koju mi je Bog poklonio, namijenjena tome da

sretnem Njega. Znam da je On mene zvao i puno prije, ali kad

nisam htjela na lijep način, onda sam morala ovako. Moj teren je bio pripremljen da primim Gospodina, i ja sam počela plakati.«

Plakala je bez prestanka barem tri dana jer onog trenutka »kad sam postala svjesna koliko sam mu puta bezobrazno okrenula leđa, a On je bio uz mene, trebala sam sve isplakati«. »Osjećala sam da On kroz moje suze liječi svaku moju ranu i lošu uspomenu, sve one trenutke kad sam ja nekoga povrijedila i kad je mene netko povrijedio. On je zapravo tada morao

odraditi nekoliko itekako teških i dugih operacija na mojoj duši

i onda je sve krenulo uzbrdo. Krenuo je ushit i zaljubljenost, na

meni su svi vidjeli da letim. I tako je krenuo moj put obraćenja

koji traje cijeli život, a bol u prsima je nestala u trenu.«

Kako su dani prolazili za nekih 50% smanjila se bol u stopalu, a

treninzi su postali sve bolji pa je u roku od 10 dana počela

razmišljati o natjecanju. Pristupila je životnoj ispovijedi nakon

koje je doživjela veliko oslobođenje i radost te su joj mise i

sveta pričest postali nešto drugačije i novo.

»Shvatila sam da sam previše ovisila o tome što radim,

dopustila sam da me moj posao i moji centimetri definiraju.

Smatrala sam da jedino ako sam uspješna nešto vrijedim.

Nakon lošeg natjecanja posramljena danima ne bih izlazila iz

kuće da me nitko ne vidi. Tako da zapravo nisam znala tko sam

ja. Kad se sve to raščisti, kad se maknu svi ljudi, kad se ugase

svjetla pozornice i mi ostanemo sami onda tek shvatimo naš

pravi identitet – ja sam Božje dijete«, istaknula je Blanka Vlašić

te nadodala da su je, kao javnu osobu, svi smatrali jakom, samosvjesnom i uspješnom ženom, te da ju je zapravo oslobodilo to što napokon može biti ponizna. »Mene je moj ego opterećivao. To je užasan teret. Zašto glumiti da sam jaka, i kome? Oslobodila sam se toga i sretna sam što navečer mogu reći Isusu što sam napravila, u čemu sam zgriješila, što me je zaboljelo i razveselilo. Jednostavno mogu biti malo dijete u tatinom naručju bez ičega, a On me uvijek čeka otvorenih ruku, kakva god bila«, zaključila je Blanka te napomenula kako je danas zahvalna na svakom životnom detalju, a kako je prije zahvaljivala samo na 207 cm. »Sad su mi se otvorile oči. I na

samom skakalištu mi je lakše pristupati natjecanju iako

naravno i dalje postoji pozitivna trema, ali onaj stres zbog

neuspjeha sada u samoći sobe analiziram s Bogom.«

Promjene koje su zahvatile život Blanke Vlašić polako se šire i

na njezine bližnje. Tako je ponosno ispričala da je Bog, osim

brata i nje, zahvatio i cijelu njezinu obitelj pa su se u srpnju ove

godine, njezini roditelji Venera i Joško, vjenčali u crkvi nakon

30 godina civilnog braka.

Novu Blanku Vlašić prepoznale su i njezine kolegice s

natjecanja koje su je se, kako kaže, jako bojale jer je uvijek

imala stav »čelične ledi«, a sada prije natjecanja redovito

zajedno mole držeći se za ruke, jer »otkada sam s Bogom, više

primjećujem ljude oko sebe. Ja se nadam da ću kroz svoja

svjedočanstva na skakalištu bit pravi Kristov apostol u svijetu i

da će Gospodin i dalje nastaviti ispunjati moje srce, kao i srce

svih ljudi koje svakodnevno susrećem.«

Evo, kako ne bi bio radostan i s osmjehom na licu. Kada sam dobio još

jednu dragu sestru u vjeri, Božju svjedokinju u ovom svijetu punom

kušnji i djelovanja zloga i njegovih zlih duhova.

NO, IMA NAS.

"BOG JE MILOSTIV."

SVET I PRESVET U SVE VIJEKE VJEKOVA.